

Zondag 20 februari 1916.

De oorlogsindruk op een zieletoestand. "De voermansknecht van Nevele, Jan, is daar met een mand appelen voor u." Hij komt hier sedert vele jaren. Het is een reeds bejaarde man, een stoere, lompe, plichtsgetrouwe kerel. Zijn kleinzoon is gesneuveld, een der eerste slachtoffers — ik meen te Hauthem-St.Marguerite.

"Met appelen," zeg ik, "goed, ledig den korf en geef hem dien weder met de gebruikelijke fooi."

Marie is reeds buiten de kamerdeur, ik roep ze terug: "Vraag hem eens, of er nog soldaten te Nevele zijn."

"Ja," zegt ze naar beneden trekkend; maar ik wacht niet naar het bescheid. De zaak interesseert mij, ik ga zelve tot aan de trapzaal en luister:

"Liggen er nog veel soldaten te Nevele?"

"Ha! Azoo een stuk of vijftienhonderd," is het antwoord op heel onverschilligen toon. "En wat doen ze daar?"

"Hè, niemendalle, wa zoèn ze doen?" en als gold het allemaal 't onbeduidenste wat zich denken laat, "goén dag," wenschend, strompelt hij op zijn plompe kloefen klabbetterend de stoep af.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)